

C60 – BRU4

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

17 november 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

INHOUD

Interpellatie van de heer Erik Arckens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de groeiende spanning tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie	1
Met redenen omklede motie	8
Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de plannen voor de bouw van een congrescentrum, voorzien in de studie over de afbakening van het Vlaams stedelijk gebied, en de repercussie ervan op de Vlaamse Rand	9

Voorzitter: mevrouw Gerda Van Steenberge

Interpellatie van de heer Erik Arckens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de groeiende spanning tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, op 6 oktober 2005 hebt u in de samenwerkingscommissie van de VGC een toespraak gehouden die in mijn ogen zonder meer revolutionair mag worden genoemd. U deed er een oproep tot meer samenwerking tussen de Vlaamse Gemeenschap en haar hoofdstad, om deze band meer vorm te geven, te intensifiëren en uit te bouwen.

De Vlaamse Gemeenschap besteedt jaarlijks zowat 500 miljoen euro aan de verbondenheid met haar hoofdstad, zowel aan domeinspecifieke uitgaven als aan andere uitgaven via bijvoorbeeld het Kunstendecreet, het Vlaams Brusselfonds, enzovoort. U stelde echter duidelijk dat er naast deze massa geld ook moet worden nagegaan vanuit welke inhoudelijke invalshoek deze investeringen gebeuren. Het moet voor iedereen duidelijk zijn wat de Vlaamse Gemeenschap in haar hoofdstad doet en vanuit welke ingesteldheid zij dat doet: de Vlaamse Gemeenschap in Brussel moet bestaan uit mensen die daar bewust voor kiezen.

Voor alle duidelijkheid, ik was daar zelf niet aanwezig. Kunt u mij de volledige tekst van uw toespraak bezorgen, mijnheer de minister? Ik baseer mij voorlopig op de beknopte verslaggeving van de VGC.

Minister Bert Anciaux: Ik zal dat laten opvragen bij de VGC. Ik heb daar veel meer gezegd dan wat ik op papier heb.

De heer Erik Arckens: In elk geval sprak u duidelijke taal, mijnheer de minister, die hopelijk door de meesten in Vlaanderen kan worden gevolgd. Zeer terecht stelde u echter dat er de jongste jaren in Vlaams-Brussel een duidelijke trend valt waar te nemen die dat gemeenschapsdenken niet meer onderschrijft, en

dat heel wat mensen aldaar beschroomd zijn om luid en duidelijk te zeggen dat een te duidelijke verwijzing naar Vlaanderen olie op het communautaire vuur gooien is. Meer specifiek stelde u dat de VGC hier eigenlijk een belangrijke rol in speelt, helaas in de negatieve zin. 'We moeten vaststellen dat de Vlaamse Gemeenschap niet echt de eerste partner is van de VGC. De liefde lijkt veeleer uit te gaan naar het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest.'

Kort gezegd pleitte u ervoor om in Brussel zoveel mogelijk vanuit een Vlaamse reflex te denken, maar ook om meer vanuit de gemeenschappen te denken en te handelen. 'Samen moeten de Franse Gemeenschap en de Cocof benaderd worden als de gesprekspartner en bondgenoot voor de gemeenschapsgebonden aangelegenheden.'

Ik wil de juistheid van uw visie onderlijnen. Professor Senelle schrijft in zijn boek 'Kronieken van de Vlaamse staatswording' van 1999 het volgende over deze materie. 'De Vlaamse leden van de hoofdstedelijke raad die samen de Vlaamse Gemeenschapscommissie vormen, regelen in rechtstreekse en totale samenspraak met de hele Vlaamse Gemeenschap alle aangelegenheden die betrekking hebben op Cultuur, Welzijn en Gezondheidszorg van de Brusselse Vlamingen. Hier is een onverbreekelijke band geschapen die tot elke prijs moet worden gehandhaafd, wat maakt dat een overdracht van bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap naar de VGC als inopportuun en zelfs zeer gevaarlijk moet worden beschouwd. Ook voor de zogenaamd plaatsgebonden aangelegenheden kan Brussel niet meer zonder Vlamingen worden bestuurd.'

Mijnheer de minister, uw toespraak heette 'Transversale benadering van Vlaams-Brussel in de gemeenschapsbevoegdheden van de Vlaamse ministers'.

Minister Bert Anciaux: Dat is de titel die de VGC eraan gaf.

De heer Erik Arckens: Dan heeft de VGC zich alweer vergist.

In elk geval mag uw toespraak revolutionair worden genoemd. Ik vind het vreemd dat de pers er nauwe-

lijks met een woord over heeft gerept. Was er pers aanwezig trouwens? Aan de andere kant hebben uw woorden, doorgetrokken tot in hun uiterste logica, verregaande consequenties. De vraag is of u die wilt trekken.

Tot nader order heeft de Vlaamse Gemeenschap, en u in het bijzonder, de algemene voogdij over Brussel. Indien het u menens is – en ik twijfel daar niet aan –, kunt u gebruik maken van een juridisch en eventueel financieel arsenaal aan middelen om de VGC duidelijk te maken waar het voor Vlaanderen echt op aankomt. Het tweesporenbeleid, en de aparte visie op Brussel die Vlaanderen en de VGC hebben, is een realiteit die met de jaren concreter wordt.

Al jaren geleden, in De Standaard van 27 maart 2001, konden we deze tendens waarnemen. 'De Brusselpolitiek van Robert Delathouwer spoort niet samen met die van Bert Anciaux, minister van Brusselse Aangelegenheden. Delathouwer kiest voor het Brusselse model dat de diversiteit en de multiculturaliteit van de hoofdstad zichtbaar wil maken. Anciaux kiest voor de Vlaamse aanwezigheidspolitiek in Brussel.' Uiteraard is die verhouding niet in oneliners in een krantenartikel te vatten. Het was toen al voor waarnemers duidelijk dat er spanning in de lucht hing.

Dé vraag is dan ook uiteraard waarom u in al die jaren geen gebruik hebt gemaakt van uw voogdij-schap om de VGC op andere gedachten te brengen. Een veelgehoorde kritiek op u in deze kwestie is dat uw visie de goede richting uitgaat, maar dat u niets concreet doet. Wat de algemene voogdij betreft, en meer in het bijzonder van de Vlaamse Gemeenschap ten opzichte van de VGC, hebt u zelf al op 3 maart in deze commissie op een interpellatie van mij daar een meer precieze uitleg over gegeven. 'Een mogelijke schending van de rechtsregels, het algemeen belang en/of bepaalde beleidsdaden zijn onderworpen aan mijn algemeen of bijzonder administratief toezicht ten aanzien van de VGC. Een voogdij is iets anders dan een partnerschap. Het gaat hier duidelijk om een partnerschap waarbij men tegelijkertijd ook de voogdij over uitoefent. Dat is niet vrijblijvend.' Dat zijn opnieuw duidelijke woorden.

Waarom gaat u eenzijdig uw verklaringen afleggen in de VGC en roept u de collegeleden van de VGC, een ondergeschikt bestuur, niet bij u in het Vlaams Parlement, bijvoorbeeld in deze commissie, om hen hier eens de oren te wassen? In feite zet u met uw optreden uw eigen logica op zijn kop!

Zo eigenaardig is dat nu ook weer niet als we de hele context beschouwen. Zes volksvertegenwoordigers die in Brussel verkozen zijn voor het Vlaams Parlement, worden uitgenodigd door de VGC om daar braafjes aanwezig te zijn. Op héél speciale punten, heel zelden dus, mogen ze hun visie geven in 5 minuten tijd. Ook dat is voor mij totale nonsens. Het is een product van de Lambermontakkoorden, voor wie het mocht vergeten zijn.

Er is nog een andere curiositeit in dit geheel. In de raad van de VGC worden al enkele jaren levendige debatten gehouden over de besteding van de gelden van het Brusselfonds, wat uiteraard uw materie is. Ten eerste is dat uiteraard geen VGC-geld. Als ik er de verslagen op nalees, merk ik dat de VGC-leden niet gehinderd worden door veel kennis van zaken.

In theorie en zelfs in de praktijk woont u de vergaderingen van het college van de VGC bij. Vreemd genoeg hoort men nooit over onenigheden tussen de VGC-leden en de minister. Althans, ik hoor dat niet. U gaat me daar ongetwijfeld uitleg over verschaffen.

Minister Bert Anciaux: Als dat zo zou zijn, zou ik dat hier niet vertellen.

De heer Erik Arckens: Ik kan u alleen maar uitnodigen om toelichting te geven, mijnheer de minister.

Als ik u goed begrepen heb inzake de verdere uitbouw van het Vlaams Brusselfonds, is er een goed en structureel overleg met VGC-collegeleden. Nochtans wringt het schoentje juist in de eerste plaats met hen, meer bepaald inzake de visie over het te voeren Vlaams Brusselbeleid, en de rol van Vlaanderen hierbij. Mijnheer de minister, hoe moeten we dat alles percipiëren?

Omgekeerd, dus kijkend vanuit Brussel, beschouwt men de Vlaams Brusselpolitiek als een louter communautair gegeven, met sloganeske promotiecampagnes. Eigenlijk beschouwt de mainstream van politiek Vlaams-Brussel uw taal als archaisch die geen rekening houdt met de jongste evoluties binnen de zogenaamde Brusselse gemeenschap. Toegegeven, er zijn allerlei variaties op. De meest extreme versie is die van Groen! en dan uiteraard in de meest negatieve richting. Voor Groen! is zoiets als een Brusselse samenleving een realiteit, maar voor ons, bewuste Brusselse Vlamingen van het Vlaams Belang, en ik denk ook van andere partijen, kan en mag dit nooit worden aanvaard.

Een veelgehoorde kritiek op die Vlaamse visie op Brussel is dat de politieke vertegenwoordiging van de Brusselse Vlaming in de VGC en in de gemeenteraden en OCMW's een heel concreet gegeven is waarbij die als totale minderheid moeten opereren binnen het kader van een niet-Vlaamse en dikwijls onverholven francofiële omgeving. Vlaamse politici in Brussel zijn bij voorbaat verloren, horen we vaak zeggen, als ze een te openlijk Vlaams profiel vertonen. Dat is een visie. Wat is uw antwoord hierop?

Ik wil er ook op wijzen dat deze trend zich verder materialiseert en uitbreidt, en volgens mij nauw samenhangt met de evolutie van de Brusselse hoofdstedelijke raad die zich nu heeft omgevormd tot Brussels parlement. Ik denk niet dat dit zomaar een semantische evolutie is: de politieke vorming van Brussel als volwaardig derde gewest wordt hierdoor bevorderd.

Mijnheer de minister, u hebt aan uw denken en handelen 'vanuit de gemeenschappen' concreet gestalte gegeven in het dossier-Flagey. Daar werd uiteindelijk een cocommunaire beslissingsstructuur op poten gezet. We hebben het daar vorig jaar diepgaand en uitvoerig over gehad in het Vlaams Parlement. Uit die discussies bleek uw huiver voor de bicommunautaire politiek in Brussel die gepaard gaat met machtsoverwicht van de Franstaligen, schending van de taalwetten, enzovoort. Tegelijk wordt die bicommunautaire aanpak, inclusief het pleidooi voor meer samenwerking met de GGC steeds maar meer kracht bijgezet, onder meer door de sociaal-culturele instellingen. Ik verwijs hierbij naar De Standaard van 26 september, en uiteraard door de culturele instellingen.

De VGC heeft studies besteld over de sociaal-culturele sector. We mogen niet vergeten dat de GGC naast haar traditionele zorgkant ook cultureel kan worden geactiveerd. Is het u menens, dan moet u precies het tegenovergestelde doen en zoveel mogelijk materie onttrekken aan die bicommunautaire GGC. Dit is abstract en theoretisch, maar ik denk dat u begrijpt dat we van een duidelijke basis moeten kunnen vertrekken.

Hoe ziet u dit concreet verlopen, alleen al op gezondheidsvlak in Brussel? Hoe gaat u concreet voortbouwen aan cocommunaire structuren? Welk financieel draagvlak hebt u hiervoor? Was Flagey een eenmalig gebeuren dat u kon financieren met middelen van het Brusselfonds?

Er schuilt nog een politiek addertje onder het gras. Ik wil erop wijzen dat in de vorige legislatuur de voorstander par excellence van de activering van de culturele poot van de GGC de SPA/AGA-fractie was. Vandaag bent u als minister een icoon van spirit dat een nationale alliantie is aangegaan met sp.a. Hoe moet deze problematiek worden benaderd tegen de achtergrond van de gewijzigde politieke situatie? Wordt u gevolgd door de sp.a?

Tot slot hebt u overschot van gelijk als u aan de kaak stelt dat er in Brussel automatisch wordt van uitgegaan dat het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest een verantwoordelijkheid moet nemen in de uitbouw van de sportinfrastructuur, hoewel sport toch duidelijk een gemeenschapsbevoegdheid is. In de afgelopen weken heeft zich een rel ontwikkeld tussen u en minister Vanhengel. De collegevoorzitter van de VGC oppert dat sport een gemeenschapsbevoegdheid mag zijn, maar dat in de feiten zowel de Franse als de Vlaamse Gemeenschap Brussel op het gebied van sport links laten liggen, en men dus niet anders kan dan terug te vallen op het Brusselse Gewest. Als de heer Vanackere dit zou horen, zouden zijn oren gaan flapperen. Mijnheer de minister, hoe moet het nu verder op het vlak van de sport?

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik wens me aan te sluiten bij wat de heer Arkens zei over de samenwerkingscommissie van 6 oktober. Uit welingelichte bron weet ik dat daarover discussie was in het college van de VGC. Het college vond het niet opportuun dat leden van een ander parlement hun ministers konden ondervragen. Ze besloten aanwezig te zijn, maar niet het woord te nemen. Minister Vanhengel heeft daar ook naar gehandeld: hoogstens heeft hij eens geknikt toen het woord tot hem werd gericht. Er moet dus wel een grond van waarheid in zitten.

Ik stel me vragen bij de samenwerking, bij de visie van de VGC op de Vlaamse Gemeenschap, bij de houding van de VGC en van het college en bij de rol van de zes Brusselse verkozenen. Wij hebben daar alleen een informatief spreekrecht, en mogen er geen vragen stellen of interpellaties houden. Kan de samenwerking wel optimaal zijn als de VGC zo'n houding aanneemt?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mevrouw de voorzitter, ik heb de gewoonte om, zeker bij interpellaties, een schriftelijke nota te laten voorbereiden. In dit geval heb ik dat niet gedaan omdat het niet zo vanzelfsprekend is om hierop te antwoorden.

Vooreerst wil ik in geen geval een conflict tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Het domste dat we kunnen doen, is de krachten verdelen in plaats van ze te bundelen. Een conflict of een probleem zou maar leiden tot het tegenovergestelde van wat ik wens te bereiken, namelijk de versterking van de band tussen de Vlaamse Gemeenschap en haar hoofdstad, al ligt het met een politiek probleem wel anders dan met een institutioneel probleem. Het gevolg van een conflict zou juist kunnen zijn dat die band minder sterk wordt en dat de samenwerking vermindert.

Essentieel in de 30 jaar dat ik aan politiek doe, waren altijd de band tussen Vlaanderen en Brussel en de zorg voor de hoofdstad, niet alleen om de Vlaamse aanwezigheid te versterken, zoals u correct mijn woorden citeerde, maar ook omdat ik van de stad hou. Ik ben ervan overtuigd dat de ontplooiing van Brussel, het goed functioneren van de stad en het goed samenleven in de stad vereisen dat de Vlamingen en de Vlaamse Gemeenschap echt hun verantwoordelijkheid kunnen nemen.

Ik heb altijd al vastgesteld, en met mij vele anderen, dat het voor de Vlaamse Gemeenschap in Brussel niet vanzelfsprekend is om gerespecteerd te worden. Er is ongetwijfeld een evolutie geweest, en gelukkig behoren situaties zoals ze zich voordeden ten tijde van burgemeester Nols tot het verleden, althans institutioneel gezien. Bovendien is er sinds enkele jaren een nieuwe trend merkbaar: de Vlaming keert terug naar de stad. 25 jaar lang zijn Vlamingen uit Brussel weggegaan, maar er is nu weer een positieve trend. Die hangt ook samen met de revival van de steden in het algemeen.

Gelukkig is er ook een evolutie geweest op politiek vlak. De Vlaamse Gemeenschapscommissie, als opvolger van de NCC, heeft reële macht gekregen. De Vlaamse Gemeenschap is ook in die periode ontstaan en heeft reële bevoegdheden inzake gemeenschapsmateries. Alleen wordt Brussel altijd gezien als een stad die institutioneel eigenlijk tot drie niveaus behoort: het gemeentelijke niveau, met de negentien Brusselse gemeenten, dat door iedereen erkend

wordt; het gewestelijke niveau, met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest; en het federale niveau.

Dat stoort me, want even bevoegd, even volwaardig aanwezig en even volwaardige partners bij de opbouw van de stad zijn de twee gemeenschappen. Ik draag een verantwoordelijkheid voor een van die twee, en in alles wat ik doe, wil ik dat die gemeenschap verantwoordelijkheid draagt ten aanzien van de stad.

De Vlaamse Gemeenschap heeft nog nooit zoveel verantwoordelijkheid genomen in Brussel-Hoofdstad. Dat heeft voor alle duidelijkheid niets met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest te maken, want onze bevoegdheid situeert zich immers op totaal andere terreinen en heeft niets met de gewestelijke bevoegdheden te maken. We hebben met andere woorden nog nooit zoveel geïnvesteerd in onze hoofdstad. Zoals reeds gezegd gaat het om 500 miljoen euro per jaar op het vlak van Welzijn, Cultuur, Onderwijs, Toerisme en dergelijke.

Tegelijkertijd zijn we ook nog nooit zo verketterd omdat we onze verantwoordelijkheid opnemen. Elke euro die de Vlaamse Gemeenschap investeert in haar hoofdstad, wordt door een belangrijke groep van de bevolking beschouwd als een aanslag, een bedreiging en een vijandige daad. Daar kan ik niet bij, en ik kan het ook niet verbergen dat ik er niet bij kan. Ik heb het daar heel moeilijk mee.

Het verketteren van de belangrijke inspanningen die de Vlaamse Gemeenschap doet, druist in tegen de belangen van de stad en haar inwoners, en ik vind dat onrechtvaardig. Als anderen in gelijke omstandigheden evenveel verantwoordelijkheid zouden nemen ten aanzien van deze stad, dan zouden we verdomd veel kansen krijgen om alle problemen op te lossen.

In die situatie van vijandigheid blijf ik er toch, omwille van mijn grote voorliefde voor deze stad en haar inwoners, absoluut voor pleiten dat de Vlaamse Gemeenschap er keihard in investeert. Dat doe ik ook uit eigenbelang in hoofde van de Vlaamse Gemeenschap, want ik ben ervan overtuigd dat Vlaanderen zonder zijn hoofdstad op Europees vlak en op wereldniveau verwordt tot een provincie. Bovendien is het mijn persoonlijke politieke streven, want ik zie het samenleven van verschillende culturen als een echte verrijking. Niet toevallig knelt daar wellicht het politieke schoentje.

Voor alle duidelijkheid, ik heb hierop niet dezelfde visie als u. Ik wil integendeel een intercultureel Brussel, met respect voor alle culturen die er aanwezig zijn. Dat respect is altijd mijn streven geweest, en ik ben ook in die geest opgevoed. Ik ben een inter-nationalist – met streepje –, iemand die vertrekt vanuit de eigen identiteit, de eigen cultuur en de eigen waarden, niet omdat ik die hoger inschat dan andere culturen, waarden en identiteiten, maar om juist van daaruit bruggen te slaan naar andere individuen en gemeenschappen. Dat samenspel van de eis van respect voor de eigen identiteit en het opbrengen van respect voor andere identiteiten en culturen is de wijze waarop ik de samenleving wil opbouwen. Brussel is daar een prachtig voorbeeld van. Als het hier niet zou lukken, dan zou dat het failliet zijn van het politieke streven waarin ik absoluut geloof, namelijk het samenleven van verschillende culturen.

U moet dan ook begrijpen dat ik alles op alles moet kunnen zetten om de band tussen de Vlaamse Gemeenschap en haar hoofdstad te behouden, vanuit dat politieke streven waar ik mijn hele leven al aan werk en dat samengevat kan worden in het dubbele begrip – met streepje – inter-nationalisme, of zo u wil inter-regionalisme of inter-culturaliteit. Een aantal mensen uit de Franse Gemeenschap, althans in Brussel, met wie ik ideologisch vaak op dezelfde progressieve golflengte zit, verwijten me dat mijn interculturele aanpak de grootste bedreiging is van de culturele hegemonie van de francofonie. En dat is hij natuurlijk ook.

Het is niet dat ik problemen heb met de Franse cultuur, integendeel. Wel ben ik van mening dat deze stad niet kan uitgaan van een monocultureel denken, al was het maar omdat het institutioneel een tweetalige stad is, en ook omdat ze in de praktijk een meer-talige en multiculturele stad is.

Dat verklaart mijn visie, en het streven naar een gemeenschapsdenken dat we al altijd hebben gehad. Oorspronkelijk was dit een algemeen gedeelde visie aan de Vlaamse kant, althans bij degenen die streefden naar autonomie en emancipatie. De Vlaamse politieke partijen zijn altijd uitgegaan van een federalisme met twee; de Franstalige hebben de voorbije 50 jaar steeds de nadruk gelegd op een gewestvorming met drie. In essentie is dat het conflict.

Er is evenwel een evolutie in de geesten van een aantal Vlamingen, en ook in het algemeen, die uitgaan van de moeilijkheden die het gevolg zijn van de hui-

dige complexe situatie met zijn vermenging van de realiteit van de gewesten en de gemeenschappen. Wij noemden dat het federalisme met 2,5: een gewestvorming met drie en een gemeenschapsvorming met twee, de Duitstalige Gemeenschap even buiten beschouwing gelaten. Dat heeft geleid tot een conflict over hoe het nu verder moet.

Ik ben iemand die streeft naar verdere stappen in de staatsvorming en verdere mogelijkheden om een goed politiek beleid te kunnen voeren. Er is een evolutie merkbaar. De Vlaamse Gemeenschap – zowel in als buiten Brussel – wil steeds meer vertrekken van de realiteit van de gewestvorming. Dat heeft tot gevolg dat in de Vlaamse Gemeenschap – zowel binnen als buiten Brussel – ontegensprekelijk een vorm van geleidelijke vervreemding ontstaat. De dynamiek van de gemeenschaps- en gewestvorming loopt niet gelijk. Dat merk ik jammer genoeg aan beide kanten. Ook het Vlaamse Gewest, dat is de Vlaamse Gemeenschap zonder haar hoofdstad, wil meer instrumenten op gewestelijk niveau brengen. Vanzelfsprekend wil Brussel dat ook doen waardoor het instrument van de gemeenschap in de praktijk zeker in het economisch en financieel denken – dat is niet mijn drijfveer, maar het is een vrij algemene drijfveer – net vertrekt vanuit het gemak om fiscale en andere instrumenten vanuit het gewestelijk niveau te organiseren. In Brussel ligt dat nu eenmaal moeilijker zolang men geen keuze wil laten maken door individuen.

Toen ik voor de tweede keer uitgenodigd werd op de samenwerkingscommissie, stond op de agenda dat de ministers zouden uitleggen wat ze voor Brussel deden. Ik heb van de gelegenheid gebruik gemaakt om mijn visie op de versterking van het gemeenschapsdenken toe te lichten. Mijn beleid moet ik daar niet gaan verantwoorden, dat moet ik hier doen. Mijn betoog kan hard overgekomen zijn. Het was geen verrassende uiteenzetting, dit was altijd al mijn visie. Vandaag wil ik meer dan ooit waarschuwen voor een negatieve trend.

Wat is de VGC ten opzichte van de Vlaamse Gemeenschap en omgekeerd? Het is niet vanzelfsprekend om voogd te zijn en partner tegelijk, maar we moeten het wel proberen. Institutioneel is de VGC een autonoom – sui generis – overheidsinstelling die ik als Vlaams minister niet kan activeren of waarvan ik de regelgeving niet kan wijzigen. Dat zit zo in de bijzondere wet en zelfs in de Grondwet verankerd. Zelfs het Vlaams Parlement kan dat niet. Eén artikel in de bijzondere wet geeft het Vlaams Parlement de

mogelijkheid om in die verhouding iets te wijzigen, met name verordenende bevoegdheid te geven aan de raad van de VGC. Ik zal dat vanuit de uitvoerende macht nooit voorstellen aan het parlement, maar het is mogelijk.

Na het Sint-Michielsakkoord vond een reshuffle van bevoegdheden plaats tussen het Waalse Gewest en de Franse Gemeenschap. Toen zijn er een aantal bevoegdheden overgeheveld naar de Cocof, waardoor de Cocof decretale bevoegdheid heeft. De VGC heeft die niet. Ik hoop dat dit nooit gebeurt, maar het Vlaams Parlement heeft een mogelijkheid daartoe. Verder is dit geregeld in de bijzondere wet en de Grondwet. Ik heb wel de voorgedij over de VGC, maar die geeft mij niet de mogelijkheid om te bepalen wat het college moet doen. Het college is daarin vrij binnen de wettelijke bepalingen. Ik moet wel die wettelijkheid controleren.

De VGC is een autonoom onafhankelijk instrument met een institutionele band met de Vlaamse Gemeenschap. Alle bevoegdheden van de VGC vallen onder de bevoegdheid van het Vlaams Parlement en de Vlaamse Regering, want het zijn uitsluitend gemeenschapsbevoegdheden. We kunnen inhoudelijke sturing geven via decreten en reglementen en dergelijke meer. We kunnen een politiek en een visie opleggen, maar de uitvoering daarvan moeten we aan de VGC zelf overlaten. Dat geldt op dezelfde manier voor de steden en de provincies: zij hebben eveneens gemeenschapsbevoegdheden, maar ik mag me niet bemoeien met de uitvoering ervan.

– *Mevrouw Dominique Guns, ondervoorzitter, treedt als waarnemend voorzitter op.*

De VGC heeft drie financiers. Meer dan de helft van de middelen komt van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, een beperkt deel komt van de federale overheid en de rest van de Vlaamse Gemeenschap. Binnen de Vlaamse Gemeenschap moeten we die middelen beschouwen als een deel van het geld dat naar Brussel gaat. Er gaan ook rechtstreeks middelen naar de stad.

Die verhouding tussen de VGC en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zien we ook terug op het vlak van personen. De leden van het college zijn ook lid van de Brusselse hoofdstedelijke regering, wat het er volgens mij niet altijd gemakkelijker op maakt. We kunnen die link niet wegcijferen, er is een zekere loyaleiteit ontstaan. Ik kan hen niet zeggen hoe ze

hun geld moeten besteden, behalve via decreten. Ik heb daar een politieke bedenking bij. Het is niet de beste techniek en ik ben ervan overtuigd dat dit bij een volgende staatshervorming op een andere wijze zal gebeuren.

De Vlaamse en Franstalige politieke partijen willen het probleem van de financiering van de gemeenschapscommissies oplossen via een dotatie vanuit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest terwijl ook dat gewest een dotatie krijgt. Het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest krijgt federale middelen die het ook doorgeeft. Misschien moet die federale financiering in de toekomst rechtstreeks gebeuren.

Ik wil de band tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap versterken, in eerste instantie door absolute verantwoordelijkheid voor de hoofdstad op te nemen. We kunnen niets vragen als we zelf geen goede wil betonen. We kunnen geen liefde vragen zonder er te geven. Ik vind dat het tijd wordt dat de middelen van de Vlaamse Gemeenschap zichtbaar worden in Brussel. Brussel ziet Vlaanderen als een rijke ongevoelige regio die de wetten komt dicteren. Dat beeld wordt ten onrechte in stand gehouden. Ik lees regelmatig in de Franstalige pers dat alles wat wij doen, alles wat wij investeren in functie van een groot geheim complot gebeurt, met name 'la flamandisation de Bruxelles'. Dat is waanzin, daar heb ik het al over gehad, maar het wordt wel tijd dat de gewone Brusselaar ziet dat de Vlaamse Gemeenschap zwaar investeert, namelijk meer dan 500 miljoen euro.

Ik wil meer partnerschap inzake communicatie en zichtbaarheid. Het beeld dat wordt gecreëerd van de Vlaamse Gemeenschap moet door de realiteit worden tegengesproken. Het moet duidelijk worden dat we middelen aan gemeenten geven in een soort partnerschap. De instellingen die middelen van ons ontvangen, moeten de openheid hebben om duidelijk te maken dat zij partner zijn van de Vlaamse Gemeenschap. Ik vraag dat voor onze investeringen in gemeenschapsstructuur en in de werking van de VGC.

Op die manier kunnen de Brusselaars concreet zien wat wij doen. Ze horen vaak alleen maar negatieve commentaar, maar op deze manier kunnen ze zien dat hun wijkschool, de werking voor kansarme jongeren en hun cultureel centrum door de Vlaamse Gemeenschap worden gesubsidieerd. Dan kunnen ze zien dat de Vlaamse Gemeenschap investeert in de

stad en haar inwoners. Dat is volgens mij de enige mogelijkheid om dat negatieve beeld te counteren.

We moeten alles op alles zetten, ik moet in het offensief gaan. Als ik dat niet doe, zal ik op een bepaald moment de rest van de Vlaamse Gemeenschap niet meer kunnen overtuigen om zo zwaar te investeren in de stad, en dat zou én voor Vlaanderen en voor Brussel nefast zijn. Ik kan die mentaliteit niet veranderen. Ik kan alleen proberen om de middelen die we ter beschikking stellen duidelijker zichtbaar te maken via convenants en beheersovereenkomsten. Ik kan de gesubsidieerde instellingen vragen om dat te doen. Ik vraag bijvoorbeeld aan TV-Brussel, Brussel Deze Week en FM Brussel om meer aandacht te besteden aan de beslissingen van dit parlement en van de Vlaamse Gemeenschap. De middelen zijn massaal maar niet zichtbaar, en dat stoort me.

Ik heb heel wat structureel overleg met collegeleden van de VGC. In het college zelf zetel ik met een speciaal statuut. Daar gaat het meestal over de agenda van de VGC. Ik zeg niet dat er nooit spanningen zijn, maar dat lijkt me niet onlogisch, want het gaat om een essentiële aangelegenheid.

Ik ben geen voorstander van de activering van de GGC op cultureel vlak of andere vlakken. Ik heb dat al vaak gezegd. Er was een tendens om de GGC bevoegdheid te geven voor het organiseren van dopingcontroles. Ik doe dat niet, ik wil liever met de Franse Gemeenschap rechtstreeks een afspraak maken. We zijn allebei bevoegd: als wij een afspraak maken, kunnen we rechtstreeks ingrijpen.

Voor de organisatie van de gezondheidszorg hebben we al overleg gepleegd: we gaan rechtstreeks instellingen organiseren. Ik ga in een cocommunautaire samenwerking met de Franse Gemeenschap stappen vooruit proberen te zetten. Ik vind dat de beide gemeenschappen veel meer rechtstreeks moeten ingrijpen in Brussel. Ze zijn evenwaardig bevoegd en moeten evenwaardig aan bod komen. Ik betrap er iedereen, werkelijk iedereen, op dat ze spreken over de verantwoordelijkheid van de Vlaamse Gemeenschap voor het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Natuurlijk neemt ze die niet op, omdat de Vlaamse Gemeenschap en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest totaal andere werelden zijn. Brussel valt op gewestvlak onder de bevoegdheid van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, en op gemeenschapsvlak onder de bevoegdheid van de gemeenschappen. We mogen die twee niet vermengen. Dit is Brussel-

Hoofdstad. Op gewestelijk vlak gaat het over het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, en op gemeentelijk vlak gaat het over negentien gemeenten/baronieën.

Flagey is wat mij betreft geen uitzondering. Ik vind trouwens dat sommige federale instellingen ook een onlogisch bestaan leiden. Het PSK is daarvan een bijvoorbeeld. In de toekomst kunnen deze instellingen beter vanuit een cocommunautaire of gemeenschapsinval worden beheerd. Dat idee begint wat te groeien.

U vraagt naar de rol van de leden van het Vlaams Parlement en de leden van de raad van de VGC. Ik heb daarin een lijn getrokken op vraag van de leden uit dit huis. Ik heb alle respect voor de leden van de VGC-raad, maar we moeten dat niet gaan vermengen. Daar hebt u gelijk in. Iedereen heeft daarover al zijn mening gegeven. De leden van de raad van de VGC hebben ook niet de behoefte om lid van het Vlaams Parlement te spelen. We moeten dat gescheiden houden. Om het cru te stellen: we vragen de gemeenteraadsleden van Antwerpen ook niet om in het Vlaams Parlement te komen zitten. De vergelijking gaat niet helemaal op, maar er is wel een vergelijking mogelijk.

Met betrekking tot sport geef ik u enkele gegevens waar ik zelf voor verantwoordelijk ben. In 2001 hebben we rechtstreeks 349.529,87 euro en onrechtstreeks 743.680,57 euro besteed aan de sportinfrastructuur in de VUB. Deze gegevens komen van de Vlaamse Gemeenschap. Daarnaast heb ik in 2001 zelf beslist over een bedrag van 242.935,65 euro om de sportinfrastructuur in het Jan van Ruusbroeccollege open te stellen voor de wijk.

Minister Vanhengel heeft in 2003 een beslissing genomen over een VUB-uitbreiding van 173.525 euro. In 2005 zal ik alle beschikbare middelen investeren in Brussel. Als dat dossier klaar is, kom ik ermee naar het parlement. Ik geef immers graag veel informatie aan het parlement, maar ik heb ervaren dat het soms beter is te zwijgen tot het dossier klaar is. In 2006 zal ik eveneens alle beschikbare middelen op mijn begroting investeren in dat project in Brussel. Het overgrote deel van de middelen die ik ooit tot mijn beschikking heb gehad voor Sport, gaat daarmee naar Brussel-Hoofdstad.

Daarnaast zijn de bedragen van 520.000 en 126.000 euro respectievelijk in Herentals en voor het Cen-

trum Ronde van Vlaanderen besteed. Naar de Blaarmeersen, een infrastructuur van het Bloso, is 1.276.000 euro gegaan. In 2003 waren er nog een aantal kleinere projecten. Ik herhaal dat, zeker in de periode dat ik minister van Sport was, het overgrote deel van de middelen naar Brussel is gegaan. Daar was immers een belangrijke inhaaloperatie nodig. De laatste middelen die ter beschikking werden gesteld, heb ik formeel toegekend op 20 december 2004 aan de sporthal in Schaarbeek. Het ging om 1.487.361 euro uit het FFEU.

De Vlaamse Gemeenschap investeert dus wel degelijk zwaar. Wel kan ik sinds 1 januari 2002 structureel niet meer rechtstreeks middelen ter beschikking stellen van de gemeentebesturen of de VGC. Een en ander is toen geïntegreerd in het Gemeentefonds, en de gemeenten zijn er verantwoordelijk voor. Er moet een fout gebeurd zijn, want er was een regionalisering, maar er is niet meteen een oplossing gevonden voor de middelen voor infrastructuur in Brussel. Voor de middelen die ik ter beschikking heb, zorg ik dat die leemte wordt opgevuld, getuige het feit dat ik de middelen voor 2005 en 2006 reserveer voor een project in Brussel. Het gaat dan om respectievelijk 451.000 en 458.000 euro, zijnde 100 percent van de middelen die ik ter beschikking heb voor infrastructuur via particuliere initiatieven.

Mevrouw de voorzitter, ik heb hiermee willen duidelijk maken dat er een politiek debat is dat ik essentieel vindt, maar dat ik geenszins een conflict wens tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap. Dat zou ons verder dan ooit brengen van mijn doelstellingen.

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw zeer uitgebreid antwoord. U hebt eigenlijk meer vragen beantwoord dan ik gesteld heb. Ik dank u ook voor uw gedrevenheid. Het is duidelijk dat uw antwoord niet alleen uit uw verstand komt, maar ook uit uw hart. U bent een bewuste en gedreven Brusselse Vlaming.

We hoeven verder niet af te wegen wat nu precies het verschil is tussen uw Vlaamsgezindheid en de onze, maar ik wil toch een kleinigheid rechtzetten. Het betreft uiteraard wat u zei over het interculturele. Ik heb er geen moeite mee dat er verschillen zijn, maar u moet ook opletten voor het volgende. Strikt juridisch

gezien kan niet altijd van gemeenschappen worden gesproken.

Minister Bert Anciaux: Dat is dan ook niet altijd institutioneel bedoeld.

De heer Erik Arckens: In de verslagen van de VGC worden soms de Marokkaanse gemeenschap, de Turkse gemeenschap en andere genoemd. Wie niet beter weet, denkt dan dat die ook onderdeel uitmaken van het institutionele geheel van Brussel.

U hebt ook duidelijk aangegeven dat u verder zult blijven denken vanuit die gemeenschappen, vanuit de co-communautaire invalshoek. Uiteraard hebt u financieel niet de middelen om zomaar een eigen gezondheidszorg op poten te zetten of andere bevoegdheden aan de VGC te onttrekken. U hebt zelf de ellende meegemaakt van De Overbron. Dat is maar één voorbeeld. Ik hoop dat men daarin verder gaat. Ook de zaak Flagey zie ik persoonlijk positief in.

Mijnheer de minister, gedurende ongeveer een half jaar was de huidige collegevoorzitter van de VGC voogdijminister over zichzelf. Op dat ogenblik was hij Vlaams minister van Hoofdstedelijke Aangelegenheden. Hoe moet ik dat begrijpen?

Minister Bert Anciaux: Ik ben er niet helemaal zeker van, maar het zou kunnen dat de voogdij toen is overgeheveld naar de minister-president. Dat was in elk geval zo onder minister-president Somers, die toen bevoegd was voor alles wat Brussel betrof. Minister Vanhengel echter was bevoegd voor Brussel, behalve voor de voogdij.

De heer Erik Arckens: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door de heer Arckens en mevrouw Van Linter werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de plannen voor de bouw van een congrescentrum, voorzien in de studie over de afbakening van het Vlaams stedelijk gebied, en de repercussie ervan op de Vlaamse Rand

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, het 'Rapport focusbepaling: overlegproces Vlaams Stedelijk Gebied rond Brussel' is een voorstel tot afbakening van het stedelijk gebied Halle-Vilvoorde.

Het VSGB geeft daarmee uitvoering aan het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, dat als referentiekader al voorzag in een Vlaams stedelijk gebied rond Brussel. De provincie Vlaams-Brabant schaart zich achter de krachtlijnen van dit plan. Het rapport doet echter enkele fundamentele vragen rijzen, bijvoorbeeld waar het te veel inspeelt op de belangen en behoeften van Brussel.

Meer bepaald stel ik mij vragen bij het project voor Parking C van de Heizel. Dat is een van de zones waarin de rapporteurs voorzien voor de aanleg van een groot bijkomend bedrijventerrein. Het gaat om een 26 hectare groot gebied dat eigendom is van de stad Brussel, maar zich op het grondgebied van Strombeek-Bever, dus Grimbergen, bevindt. Momenteel is het nog een zone van openbaar nut die men wil ombouwen tot KMO-zone.

Over deze bestemming lezen we: 'Congres en leisure, dat wil zeggen hoogdynamische recreatie, in synergie met de ontwikkeling van de Heizel op het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Nood aan verdere uitwerking aan een strategisch project in overleg met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest.'

Het is geen geheim dat Brussel absoluut een internationaal congrescentrum wil in de buurt van de Heizelpaleizen. Daar werd reeds in 2002 over gesproken, maar de stad heeft er geen ruimte meer voor. Parking C is de welkome oplossing. De inplanting van een congrescentrum, hotels, recreatie, sportfaciliteiten, enzovoort, zal een enorme impact hebben op de omgeving en zal allerminst bijdragen tot het behoud van het Nederlandstalige karakter van de Rand. De Rand mag niet gezien worden als een verlengstuk van

de Brusselse economische expansie. Voor dit rapport is de Heizel echter een belangrijke ontwikkelingspool en de koppeling met de plannen van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest wordt erin vooropgesteld.

In de aanvullende regeringsverklaring van 18 mei 2005 staat: 'We zullen erover waken dat in het ruimtelijkeorderingsbeleid een halt wordt toegevoerd aan het onverantwoord aansnijden van open ruimte en de sluipende uitbreiding van Brussel.' Verder lezen we ook: 'Prioritair voor deze Vlaamse Regering inzake de Vlaamse Rand zijn: het waarborgen en bevorderen van de taalhomogeniteit op het grondgebied van de Vlaamse Rand, en het tegengaan van de verdringing van de Vlamingen en de daaruit voortvloeiende sociale en maatschappelijke problemen.' En ook: 'De Vlaamse Regering versterkt de Vlaamse aanwezigheid in de Vlaamse Rand en de faciliteitengemeenten. We houden bij de regelgeving in alle domeinen rekening met de effecten ervan in de Vlaamse Rand.'

Mijnheer de minister, met dit rapport vrees ik het ergste. In dit plan is het duidelijk dat Brussel de kern van de zaak is, waarvan de planologen zijn uitgegaan. Er is geen of onvoldoende rekening gehouden met sociale en vooral taalkundige verschillen, noch met de impact van Brussel op de Vlaamse Rand op taalkundig gebied, maar ook op politiek gebied. In dit project betekent verstedelijking concreet verfransing.

Ook de vzw De Rand heeft zich bijzonder kritisch uitgesproken over deze voorstellen, al is die naar mijn mening niet betrokken bij de besprekingen over dit project. Voor deze vzw is ook het Nederlandstalige karakter van de streek een prioritaire doelstelling.

Mijnheer de minister, is dit project in overeenstemming met uw beleid ten aanzien van de Vlaamse Rand? Is uw advies als minister bevoegd voor de Vlaamse Rand over dit project gevraagd? Zo ja, welk advies hebt u dan verstrekt? In welke fase zit dit project, in de fase van onderzoek, van advies of van overleg? Is er een debat geweest met alle betrokken ministers in de Vlaamse Regering? Is er reeds sprake van een tussentijdse besluitvorming? Zo ja, kunt u daar dan meer uitleg over verschaffen?

Kan het zomaar dat plannen die duidelijk ten voordele van het Brusselse Gewest zijn, uitgewerkt worden op het grondgebied van het Vlaamse Gewest? Kunt u dit goedkeuren? Is hierover enig overleg

geweest met collega's van het Brusselse Gewest? Zo ja, wat was daarvan het resultaat?

– *Mevrouw Gerda Van Steenberge treedt als voorzitter op.*

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw Van Linter, uw eerste vraag veronderstelt eigenlijk dat er al een concreet project is, en u vraagt of dat project in overeenstemming is met het beleid in de Vlaamse Rand. Dit project, zoals u het noemt, is echter nog lang geen concreet vaststaand feit. In het overlegproces met betrekking tot het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel is met het 'Rapport focusbepaling: overlegproces Vlaams Stedelijk Gebied rond Brussel' namelijk nog maar de eerste beleidsvoorbereidende fase afgerond.

In dat rapport wordt op basis van bestaande situaties en gewenste ontwikkelingen een aantal suggesties gedaan inzake de ruimtelijke invulling van dit gebied. In casu wat betreft de plannen inzake parking C van de Heizel is een bepaald type ontwikkeling naar voren geschoven. Meer bepaald wordt gesuggereerd een aantal functies in te vullen die in het verlengde liggen van wat reeds op deze site, de Heizelvlakte, werd ontwikkeld. Dat impliceert echter geenszins dat hier zomaar een, zoals u het noemt, internationaal congrescentrum zou komen: het kan evengoed iets anders zijn dat aansluit bij de noden en verzuchtingen van de Vlaamse Gemeenschap.

Het proces van de afbakening van het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel verloopt in drie fases: focusbepaling, tussentijdse besluitvorming en verdere uitwerking. In de fase van de tussentijdse besluitvorming vindt de beleidsmatige oriëntatie plaats.

U vroeg ook of mijn advies over dit project werd gevraagd. Mijn medewerkers zijn op een informatieve vergadering over de methodiek van de afbakening inzake het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel aanwezig geweest. Het gaat hier dus niet uitsluitend om parking C van de Heizel, maar om de volledige afbakening van het Vlaams stedelijk gebied rond Brussel. Inmiddels werden adviezen verzameld met betrekking tot het 'Rapport focusbepaling', die nu op beleidsniveau samen met het rapport verder zullen worden besproken. Dat moet ons in staat stellen het definitief invullen of uitwerken van het Vlaams

stedelijk gebied rond Brussel te oriënteren en aan te geven welke opties nadere uitwerking verdienen.

Dit is, gelet op het geheel van de problematiek, een gevoelige fase, die we zeer goed moeten opvolgen. Op basis van de besluitvorming die uit dit overleg voortvloeit, kunnen dan diverse opties verder worden ontwikkeld in functie van wat de betreffende locaties kunnen verdragen, rekening houdend met alle gevoeligheden. Het gaat in dit dossier echter niet alleen om parking C van de Heizel, maar om de hele Vlaamse Rand.

Momenteel is fase 1 van de beleidsvoorbereiding afgelopen. Dit wil zeggen dat er een rapport is met de focusbepaling en een hypothese of voorstel van de gewenste ruimtelijke structuur. Nadien is er nog de tussentijdse besluitvorming en de verdere uitwerking om dan te komen tot het definitieve besluit, in principe een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan. Aangezien we nog niet tot een tussentijdse besluitvorming zijn gekomen, is het niet mogelijk u hier meer uitleg over te verschaffen. Op het niveau van de Vlaamse Regering heeft nog geen inhoudelijke gedachteswisseling plaatsgevonden. Bij de eerste tussentijdse besluitvorming is uiteraard ook voorzien in een debat met alle betrokken ministers van de Vlaamse Regering.

In de eerste fase van de beleidsvoorbereiding voor het proces van de afbakening van het Vlaams Stedelijk gebied rond Brussel, na de eerste verkennende studie en de procesnota, is er binnen het thematisch onderzoek bilateraal overleg geweest met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Het lijkt me ook niet meer dan logisch dat dit gebeurt. Ook bij de hypothese van de gewenste ruimtelijke structuur en het rapport van de focusbepaling is er bilateraal overleg geweest. Naast het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zijn ook de betrokken gemeenten en de provincie Vlaams-Brabant hierbij betrokken geweest.

We moeten in elk geval streven naar een voorzichtig ruimtelijk beleid dat uitgaat van de eigenheid van het gebied. Er zijn een aantal aandachtspunten, zoals het vrijwaren van de groene gordel en het cruciale belang van het hergebruik en de reconversie van in onbruik geraakte terreinen. Andere aandachtspunten zijn een selectieve benadering inzake de te ontwikkelen gebieden en het rekening houden met de identiteit en de diversiteit van gebieden die aanwezig zijn in de Vlaamse Rand.

We moeten hierbij zeer behoedzaam te werk gaan, doch steeds in het besef dat in dit gebied, naast het

belang van de open ruimte, ook een aantal maatschappelijke behoeften moeten worden ingevuld waarbij echter de eigenheid van het gebied steeds centraal moet staan.

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitvoerige en verhelderende antwoord. Ik onthoud dat het voor wat betreft de Heizel nog niet gaat om een internationaal congrescentrum en dat u wel degelijk rekening zult houden met de verzuchtingen van de Vlaamse Gemeenschap, en niet die van het Brusselse Gewest.

U had het ook over het vrijwaren van de groene gordel en de eigenheid van het gebied. Het is heel belangrijk dat daar nauw op wordt toegezien. We mogen in deze zone geen overloopgebieden creëren waar de grens met het Brusselse Gewest zou vervagen. Die grens moet duidelijk zijn, want als ze vervaagt door zulke projecten, dan wordt de niet-integratie in de hand gewerkt en worden aanknopingspunten gevormd voor een verdere sluipende uitbreiding van Brussel, iets wat ook volgens het regeerakkoord niet zou mogen gebeuren.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mevrouw de voorzitter, ik wil de leden van de commissie erop wijzen dat ik over het afbakeningsproces uitgebreid heb geïnterpelleerd in de Commissie voor Ruimtelijke Ordening. U kunt het verslag erop nalezen, en ik beveel het u ook aan, want de minister gaf toen een gedetailleerd overzicht van de stand van zaken en van het vooropgestelde tijdspad.

Minister Van Mechelen zal ook de minister die bevoegd is voor de Vlaamse Rand heel nauw bij dat proces betrekken. Dat is erg belangrijk. Ik nodig u uit dit heel goed te volgen, want de impact van de ruimtelijke ordening is in die regio zeer groot.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
